

உ.

சிவமயம்.

ஏகவிருத்தபாரதம்.

ஏகவிருத்தராமாயணம்.

ஏகவிருத்தபாகவதம்.

ராவணன் செய்த

சிவத்தோத்திரம்.

விநோதசித்திரவினாவுத்தரக்கவிகள்.

இன்ஹ

மாணிப்பாயி

ஸ்ரீமான். ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையவர்கள்

கேள்விப்படி

சுன்னகம்

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையால்

மொழிபெயர்த்தியற்றி

கொக்குவில்

சோதிடப்பிரகாசயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

அர்முதினா கார்த்திகைமீ.

காப்பு வெண்பா.

பாசகஞ்சீ ராமசதை பாக வதக்காதை
ஆரியத்தொவ வோர்கவியா லன்றுரைத்தார்—சேரவவை
சூனறு மொழிபெயர்த்து மூன்றுகவி யாலுரைக்க
யான்றுதிப்பே னைங்கரணை யிங்கு.

ஏக விருத்த பாரதம்.

ஐவாநூற றுவர்க டோற்ற மரக்குமா ளிகையுற வேதல்
கைவரு சூதிற் றோல்வி கானகஞ் சொல்லவி ராடன்
றெய்வகல கீட்டில வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிரை மீட்டல் போர்க்கு
மெய்வெளி தூது நூறு வீரர்சா வைவர் வாழ்வே.

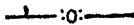
ஏகவிருத்த ராமாயணம்.

தாதையார் சொலவடவி ராமன் போதல்
சாந்துளபென் மாணெனுமா ரீசன சாதல்
சீதையார் பிரிவெ நவை மரணம பாணு
சேயொடுகட்டிக்கோடல் வானி கீடல்
ஒநீராக் கடற்பரப்பை யனுமன் றுண்டல
உயரிலங்கை ககரெரியால வேகக் காண்டல்
பாதகரா மரக்கரெலா மடியுத் தாக்கல
பாக்கியரா மாயணசீர்க் காதை யீதே.

ஏகவிருத்தபாகவதம்.

தேவகி வயிற்றிற் கண்ணன் றிருவவ தாரஞ் சேரி
போய்வளர்ந நிதென் மாயப் பூதனை மரணம் வெற்பா
லாவினங் காத்தல் கஞ்ச னழிவுநூற் றுவர்க ளான
மேவலர் மடித லைவர் கீற்றிருக் துலகம் போற்றல.

சிவத்தோத்திரம்.

காப்பு வெண்பா.

ஆரியத்திற் றென்னிலங்கை யாரரசன் சொன்னதுதிச்
சாரர் திரட்டித் தமிழ்க்கவியாற்—சீரியர்கள்
பார்க்கும் பொருட்டுப் பகரக் கருணைமதக்
கார்க்குஞ் சாமுகத்தோன் காப்பு.

நூ ல்.

கங்கை மாநதி சடையெனுங் கடாகமீ தசைந்து
தங்க வைத்திடுங் கடவுளே தகதகென் றெரியும்
அங்கி நேத்திர சந்திர சேகர வடியேற்
கிங்கு வேண்டுமாற் கணந்தொறு நினைவினைத் திருக்கை. (க)

இமய நந்தினி யம்பிகை சாம்பவி யிருமுச்
சமய நாயகி யாடலின் மனமகிழ் சகாய
நிமிர ஐறகற் றருட்கண திகம்பர வுனக்கே
அமைய வேண்டுமா லெனக்குள விருட்பமா னதுவே. (உ)

பனைக்கை மாமுகள் றோலுரி போர்த்திடும் பகவா
அனற்பொ நிக்கணுன் மன்மத னீறுபட் டழியச்
கினக்குஞ் சேவக கபாலிமா தேவகின் சகாயம்
எனக்கு வேண்டுமாற் பிறந்துணை யாவது மிலையே. (ங)

ஃ மாலையிற் கட்டிய சடாதர நவீன
மக பூடிய * கடையுலா விரவுகள் ளிருள்போ
ரகுவ் கந்தர செகதல தூந்தர வகக
ரக நாயக மங்கலம் பெருக்குக வெனக்கே. (ச)

கந்த ராந்தகா ரோற்பல சுமனச கஞ்சன்
தந்த செய்ககாந் தகபவாந் தகசுரர்ப் பகைத்த
அந்த காந்தக முப்புராந் தகபொரு மகரச்
சிந்து ராந்தமா ராந்தகா சிவசிவ நமவே. (ஊ)

சடையின் மேவிய பாம்புபிர்க் காற்றினும் றழைத்து
நிடல மேலெழு கனற்கணு நிமிந்திமி நீகழ்ச்சி
யுடைய மத்தள துங்கமங் கலத்தொனி யொருவா
டன காரண வெற்றியெற் கருளுக நயந்தே. (ஈ)

ஓடு பொன்மணி யிவற்றினு முறவினர் பகைவர்
தேடு மன்னவர் நாட்டுளா ரிவரினுஞ் சிறப்பு

கீடு பஞ்சுணை பாறையென் நிவற்றினு சிகராய்க்
கூடு நன்மதி யென்றுகொல் வணங்குவேன் குருவே. (௭)

அரச னோர்மகன் றொழுவரு கங்கையாற் றயலே
விரசு காட்டகத் துறைத்துதுன் மதியெலாம் விடுத்துச்
சிரசி லஞ்சலி தரித்துநான் சிவசிவ வென்று
பாசி யேசுகம் பெறுவதெக் காலமோ பரனே. (௮)

ஏதக் தீர்த்தரு ணையக போற்றிவா னீமய
மாதா நாயக போற்றிசா னவியெனு மகட்டு
மாதிராயக போற்றிபே ரன்பினர்க் கருளும்
பாத தாமரை மறக்கிலேன் பரசிவப் பொருளே. (௯)

இலங்கை மன்னவ னிராவணன் பண்டைநா ளிறையோன்
பலங்க ளிந்திடத் தான்புரி துகியிது படித்தோர்
துலங்கு நன்மக வாழிய சுகங்களுந் தூய
கலங்கொண் முத்தியும் பெறுவரென் றிறுதியி னவின்ருள். (௧0)

வினோதசித்திர வினாவுத்தரக்கவிகள்.

—————:0:—————

வியஸ்தசமஸ்தசாதி.

அது தனித்து நின்று உத்தரமான சொற்களே ஒருங்கு
கூடிநின்றும் உத்தரமாகப் பாவெது.

வெண்பா.

நீரின் பெயரென்னை நீண்முதலை நாமமெது
சாரஞ் சிரநாமம் தானென்னை—சீரியதோர்
மெய்ப்பூச்சின் பேரென் வியத்த சமத்தமா
மப்பேர் கொடுத்தா ரதற்கு. (௧)

இங்கே உத்தரம்—அங்கராகம்.

க. நீரின் பெயர்— அம்.

உ. முதலை ,, கரா.

ங. சிரம் ,, கம்.

ஃ. மெய்ப்பூச்சு ,, அங்கராகம்.

ஓ ச ச் ச வி .

அது நீண்டகவியில் வினாவும் மிகச் சிறியசொல்லில்
விடையும்வரப் பாடுவது.

கட்டளைக்கல்ப்பா.

வெய்ய தானவர் தெவ்வுநா ராயணன்
வேக மேவிய பன்றி வடிவினாற்
றுய்ய தெண்டிரை மேலெடுத்தீட்டதென
தூய தேவுல கோர்கடைத் தற்றைநாள்
ஐய பாற்கடற் பெற்றெடுத்தீட்டதென்
அல்ல தர்ச்சனை யோமதிப் பேரெவை
வைய மாண்ட தசரதன் மாமகன
வருந்த நீசன் கவாந்தவள் யாவளே. (2)

உத்தரம்—பூசதை.

க-ம்	வினாவுக்கு விடை,	பூ	—பூமி.
உ-ம்	,,	சுதை	—அயிாதம்.
க-ம்	,,	சு	—பூசை.
ச-ம்	,,	தை	—ஒருமாதம்.
ஊ-ம்	,,	பூசதை—சுதை.	பூ-பூமி. சுதை-மகள்.

சகொள துகசாதி.

அது குறட்கவியில் வினாவும் பல எழுத்துகளால் நீண்ட
சொல்லில் விடையும் வரப் பாடுவது.

குறள்வெண்பா.

நேடுதலெ னள்ளொற்று நீக்கி யடைபெருமை
கூடுறவு மைதுனமென் கூறு. (ஈ)

உத்தரம்—இலைப்புரைகிளைத்தல்.

- க. இலைப்புரைகிளைத்தல்—தேடுதல். (சுந். கன, கஅரு.)
உ. இலை — அடை.
க. புரை — பெருமை.
ச. கிளை — உறவு.
ஊ. தல் — மைதுனம்.

பிரச்சினேத்தரம்.

அது வினாவமைந்ததாகத்திலே விடையும்மைந்து
மறைந்துகிடக்கூப் பாடுவது.

வெண்பா.

கங்கை தரித்திரந்தார் காமர் சடாடவியிற்
 ற்ங்குவதென் தொண்டர் தமக்கவர்தா—மிங்ககலச்
 செய்வதுவென் கட்செவிகள் சோந்தவருக் கெவ்வாரும்
 இவ்வினாவி லுத்தரமு மெண். (ச)

இ-ள். கம் கை தரித்து இரந்தார் - தலையோட்டினைக் கையிலே
 தரித்து யாசித்தவராகிய சிவனுடைய—

உத்தரம்.

க. கங்கை. உ. தரித்திரம்—வறுமை. ஈ. தார்—மலை.

சுதிநாபநுதி.

அது வேறு பொருளியைபிடுவே வினாவுணர்த்துஞ் சொல்விற்புளே
 விடை மறைத்துகிடந்து அரிதுணரப் பாடுவது.

வெண்பா.

யாது நிசிரானுக் கெத்துபரி யாயபதம்
 ஏது பெயரு ளிடுகுறிபல்—லாததுதான்
 ஆரிருந்தார் தேரானுக் காய்த்தகதி தாபநுதி
 யாரு முணர்க வினிது. (சு)

உத்தரம்.

க. யாது — அரக்கன். (சேதுடி, சேதுமாதவ. ௧00.)
 உ. ஏது — காரணப்பெயர்.
 ஈ. ஆர் — ஆத்தி.
 ச. ஆர் — பூமி.

விடமசாதி.

அஃது உத்தரத்திலே வேண்டும் எழுத்தை விலக்குதவி
 னாலே வேறுத்தரம் வரப் பாடுவது.

வெண்பா.

ஆனரின் பேரென்னை யான்மானின் பேரென்னை
 பேரா திறகு பெயர்ந்துகிலை—கூர்வதன்
 நாமமென்ன நீரென்னை நன்னீர்த் திரையென்னை
 தேரமில் விடமமெனச் சொல். (சு)

உத்தரம்—கமலை.

வினோதசித்திர வினாவுத்தரக்கவிகள்.

- ச. கமலை — திருவாரூர்.
 உ. கலை — ஆண்மான்.
 கூ. மலை
 ச. கம் — நீர்.
 ஞ. அலை — திரை.

வர்க்குணத்தரம்.

அது தலித்தனி எழுத்தாகப் பிரித்து உத்தரமாகப் பாவேது.
 வெண்பா.

நாரணனார் மார்புறையும் நாயகியார் வன்மைதனக்
 கோரொழுத்துப் பேரென்ன வொதுதெய்வப்—பேரென்னை
 புள்ளுணர்ந்து நாமமென்ன பொல்லாத ராவணனும்
 கொள்ளப்பட்ட டாளெவனோ கூறு. (எ)

உத்தரம்—சீதாதேவி.

- க. சீ — இங்குமி.
 உ. தா — வலிமை.
 கூ. தே — தெய்வம்.
 ச. வி — பறவை. (இரகு. மீட். ச.அ. பா.)
 ஞ. சீதாதேவி.

சிருங்கலாசாதி.

அஃது உத்தரமாய்நின்ற ஒரு சொல்லின் இறுதி எழுத்துப்
 பின்வரும் உத்தரத்தின் முதலெழுத்தாகவும், அதன் இறுதி எழுத்தே
 அடுத்த உத்தரத்தின் முதலெழுத்தாகவும் வந்து இங்ஙனமே சங்கிளி
 போலத் தொடராகப் பாவேது. சிருங்கலை—சங்கிளி.

வெண்பா.

மாதருவின் கொம்பென்னை மாநசைகொண்டோன்பெயரென்
 ஓதியதோர் வேட்டையென் னூர்திபெயர்—யாதரக்கர்
 தாக்கு நெடும்போரிற் றுசரதி வாகனமென்
 யாக்குஞ் சிருங்கலையா வெவா. (அ)

உத்தரம்—சாகாமிருகயானம்.

- க. சாகா — மரக்கொம்பு. (இராமா. சுந். ஊர். அஉ.)
 உ. காமி — ஆசைமிக்கோன்.
 கூ. மிருகயா — வேட்டை.
 ச. யானம் — ஊர்தி.
 சாகாமிருகயானம்— குரங்குடாகனம்.

நாகபாசாதி.

அஃது எழுத்துகள் இடைவிட்டு இருபக்கத்திலும் நாகபாசம் போலத் தழுவிடும் இறுதி முதலெழுத்துக்களுள் யாதாயினும் கெட்டுமே மாலேமாற்றுகியும் முறை முறையே உத்தரமாகப் படுவது.

வெண்பா.

வேத முதல்வன் விழுப்பெயரெ னக்கடவுள்
காதன்பே ரவவிருவர் காதலமர்—ஓர் தலப்பேர்
தேவ னவனிரவு சேர்மதிப்பேர் பின்மதுவின்
மாவருடப் பேரென்றே மற்று.

(௯)

உத்தரம்—வைகாசிமாரி.

க.	காமாரி	—	சிவன்.
உ.	சுவை	—	உமாசேவி.
ங.	காசி	—	ஒரு சிவஸ்தலம்.
ச.	மாசி	—	ஒருமாதம்.
ஞ.	வைகாசிமாரி	—	வைகாசிமழை.

நாகபாசபேதம்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

நெற்றிக் குறியொடு மல்லிகை நாமமென் னீளரிநெஞ்
சுற்றுக் கிளரு மகளா ரவட்குமுன் னுற்றவளார்
மற்றுப் பிரகன் பிராவவன் மாவளி மாட்டடையப்
பெற்றுப் புரந்தவள் பேரெவை யுத்தரம் பேசுகவே.

(௧௦)

உத்தரம்—திலகமாலதிதி.

	ந	
தி	ல	க
	தி	

- க. திலகம் — நெற்றிக்குறி.
உ. மாலதி — மல்லிகை,
ங. மா — இலக்குமி.
ச. கலதி — மூதேவி. (நடுவறை மூன்றுமிறுதலின்று வாசிக்க.)
ஞ. க — பிரமன்.
சு. மால் — விட்டுணு. (மேலே நின்று கீழே வாசிக்க.)
எ. அதிதி — வாமனன்றாய். (நடுவறையோடு கீழ்முதல் வாசிக்க.)

சௌத்திரசாதி.

அஃது உத்தரமாய் நின்ற சொற்களெல்லாஞ் சேர்த்து
ஒரிலக்கண சூத்திரமாய்வரப் பாடுவது.

வெண்பா.

வன்மையுணர் சொல்லரிய மாவில்லாப் போதொளிகூர்
அனணைவிளி யாகியிடை யங்கொழித்துச்—சொன்னபதம்
மற்றெவைதொல காப்பியத்தென் மன்னுமுரிச் சொல்லுணர்த்துஞ்
சிற்றுருவத் தோசூத் திரம. (கக)

உத்தரம்—மல்லல்வளனே. (தொல். உரி.)

க. மல் — வன்மை.

உ. அல் — இரா.

க. வள் — கூர்.

ச. அனே — அன்னே.

மத்தியவர்த்தமாணக்கரசாதி.

அது சில எழுத்துகளை இடையிற் சேர்த்தலால் வேறே
ருத்தரமாக வரப் பாடுவது.

வெண்பா.

தம்பியுடன் கானகம்போய்ச் சாலகடங் கடரை
அம்புவிளிற் பூட்டி யழித்தவனா—இர்பரீவன்
கோல மனையானைக் கொண்டுசென்றோன் யார்கடுவி
றலெழுத்துச் சேர்த்து நவில். (கஉ)

உத்தரம்.

க. இராமன்.

உ. இராக்கநர்மன்—இராவணன்.

கதப்பிரத்தியாகதசாதி.

அஃது உத்தரமாய்நின்ற சொல்லே மாலே மாற்றாக இறுதியினி
ன்று வாசிக்கப்பட்டுப் பின்னும் உத்தரமாகப் பாடுவது. இரண்டு
சொல்லே புள்ளடிபோல னீளமுங் குறுக்குமாக வரையப்பட்டு இரண்
டுக்கும் நடுவெழுத்து ஒன்றாகவும், அவ்விண்டும் இறுதியினின்று
வாசிக்கப்பட்டுப் பின்னிரண்டு சொல்லாகவும் வரப்பாடுவதும் கதப்பி
ரத்தியாகத சாதியுள் ஒன்று. கதம்—போதல். பிரத்தியாகதம்—
திருப்பிவருதல். இதனைத் தமிழ்தூலார் மாலேமாற்று என்பர்.

கட்டளைக் கவித்துறை.

சுதேவி யேயென வள்ளியை யீன்று திகழ்ந்துளதென்
பாதோ பிறப்பி னிழிந்தது வேத னிடம்வடுகன்
கோதா ரகந்தை யுடனே கவர்ந்ததென் கூற்றுதைத்த
மாதேவ னேட்டுவ தன்ப ரிடத்தினின் மற்றெதுவே. (கக)

உத்தரம்.

- க. மிருகி — பெண்மான்.
உ. கிருமி — புழு.
ங. குருகி — இரத்தம்.
ச. திருகு — மாறுபாடு.

	டு	
மி	ரு	கி
	ஊ	

காகபாதசாதி.

காகத்தின் பாதம்போல அமைக்கப்பட்ட சித்திரதளத்திலே
எழுத்துகள்நின்று முறையே உத்தரமாகப் பாடுவது.
அகற்கு அறை மூன்று. நடுவறை நீண்டு காகத்
தின் மேற்பதம்போலிருக்கும். அதன்கண்
ணின்ற எழுத்துகளே மூன்றுக்கும்
முற்பாகமாகும்.

கட்டளைக் கவித்துறை.

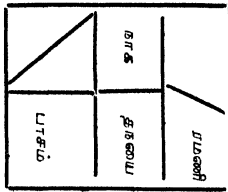
வெய்ய விராவணி போரிற் பிணிக்க விடுத்துளதென்
சைய முருவிய வேலோற்கு முன்மனைத் தையலெவள்
வைய மறிஞனை யெங்ங னழைத்திடும் வாளரவின்
பையுள தெப்பொருள் பார்ப்பதி பேரென் பகருகவே. (கச)

உத்தரம்.

- க. நாகபாசம் — இத்திரசித்துவிடுத்தது.
உ. நாகதனையே — தெய்வயானை.
ங. நாகர — அறிஞ!
ச. மணி — இரத்தினம்.
டு. நாகரமணி — பார்ப்பதி.

காகபாதபந்தம்.

அட்டதளபதுமபந்தம்.

எட்டிதழ்த்தாமரை வடிவமாக வரையப்பட்ட சித்திரத்தின் பொருட்டாகிய நடுவில்நின்ற எழுத்தே எட்டு விடைக்கும் முதலெழுத்தாய்வரப் பாடுவது.

கட்டளைக் கவித்துறை.

வன்மை தருக்கொரு சித்தி கலிங்கு வரமுனியாழ்
 தென்மலை மன்ன எனகரி யருச்சுனந் தேநறவம
 என்னுமி வற்றின் பரிபாய காமமென் யானைபரி
 மன்னவன் பேரென் பதும தளத்திடை வைத்துரையே (சுரு)

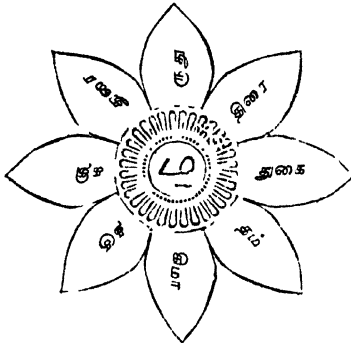
உத்தரம்.

- க. மதுகை — வன்மை.
- உ. மதம் — தருக்கு.
- ஈ. மகிமா — ஒருசித்தி.
- ச. மதரு — கலிங்கு.
- ரு. மகதி — நாரதன்யாழ்.
- சு. மதுரை — பாண்டியனகர்.
- எ. மருது — அருச்சுனம்.
- அ. மதிரை — நறவம்.

இவற்றின் இறுதி எழுத்துகளைக் கூட்டிவாசிக்கப் பின்னைய மூன்று வினாவுக்கும் விடையாகும்.

- க. கைம்மா — யானை.
- உ. குதிரை — பரி.
- ஈ. துரை — மன்னவன்.

அட்டதளபதுமபந்தம்.

அர்த்தகூடம்.

அது பொருளை மறைத்தல்.

வெண்பா.

கண்ணீரா மெய்தலொடு கையாறு நானடைய
எண்ணுது காலா றியைந்தானைக்—கண்ணூரப்
பார்த்தனையோ சொல்லென்னப் பாவாய் மறுவற்ற
கீழ்த்திசைபா ரென்றனள்பாங் கி.

(கசு)

இதுவுமது.

தென்ற லசைத்துவரத் தேகமெலிந் துள்ளமெலாங்
கன்றிமயல் கொண்டொருத்தி கண்முட—ரின்றசகி
காதுத் துளையிரண்டிங் கைத்தலத்தி னூற்புதைத்தாள்
யாதுகருத் தோவெனகன் றெண்.

(கஎ)

பதுகூடம்.

அது சொல்லை மறைத்தல்.

வையகத்தின் மேவினர்க்கு வாய்க்குமேன் மற்றென்பேங்
துய்ய ிகுகமென்று சொல்லுவேங்—கையகன்ற
ஏமம் தருமனத்தி லிச்சைதரு மங்கணன்
னாமத் தருமென்று காடு.

(கஅ)

ஆமந்திரிதகூடம்.

அது விளியை மறைத்தல்.

தோமேவா தென்றுந் சுகமென்று நின்றிவனா
 டோய மரைமேவித் தேனுண்பாய்—சோமோ
 தயமேவி ஸென்செய்வாய் சந்தேக மிலலை
 பைய நீங்கி யாமபலிடம பார்.

எழுவாய் பபனிமைமறைப்பு.

கட்டளைக் கலிப்பா.

ராத்ரங்கய நோயினன சூரியன்
 தாயமேவிய செநகரங் கொண்டுளான
 ிந்திரன் நல கோத்திரத் தொரபகை
 யிச மினிரிநு நாகக்கொள வைத்துளான
 அந்த ணன்றிருக் கெட்டுள னாயின
 னூரு மேயென மாதவன மேவரு
 னாதறு வெமபடை யாணபலை சந்தூர
 மடைத்து விற்றிருந் தாணமைபிடு நெயானவெ (35)

சொற்பிரேளிகை.

விருத்தம்.

சொன்னகையே சொன்னாழ் தூத னன்று
 சூழிக ணடுவுழிஹம வையி யனறு
 மன்னுசெந்தார் புனைத்திழிஹம வடுக னன்று
 வனமபுருந்து காயுணினுந் துறவி யனறு
 னன்னுகக மெனபபடி ஹம பழங்கண் மேவும
 பக்குமொரு வாதுயினு மமைச்சு மன்று
 கன்னிகையுண மெயினுந்தா மரையு பன்று
 கலைஞர்களை யின்னதெனக் காட்டு விவே

அிகள்—புகவா. வையி—பகையுடையவன.
 பழங்கண்—துன்பம். கன்னிகை—தாமரைப் பொகுட்டு

பொருட்பிரேளிகை.

வெண்பா.

அங்கணையாற் கண்டதலத் தாவிங் கனமருவி
 யங்களைதன் ழிர்க்கடிமே லங்கமார்த்தே—புகைகளைபிண
 தந்தைமுத லோர்முன்னுந் சற்றுமஞ்சா தங்கிரைக்கும்
 மந்ததொளி யார்க்குளதோ மற்று. (36)

